

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΛΑΤΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΤΟΜΟΣ Ε΄.-ΤΕΥΧΟΣ Α΄. ΚΑΙ Β΄.

Ὅδε ἐστὶ περὶ λόγου ἂν θεοτέρου ἄνθρωπος
βουλεύσασθε ἢ περὶ παιδείας καὶ κώτου καὶ
τῶν κώτου εἰκείων. (Πλάτ. Θεάγος.)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

10 — ΟΔΟΣ ΟΜΗΡΟΥ — 10

—
1882

ΕΝΑΙΣΙΜΟΣ ΔΙΑΤΡΙΒΗ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΤΡΙΑΝΤ. ΚΟΥΣΗ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙΑΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ τεύχους 5' καὶ 5' σελ. 227)

Τελευταῖον δ' ἐπελθὼν ὁ Τοῦρκος ὡς Λιψ πᾶσαν ἰκμάδα διανοητικὴν ἀπερρόφησε καὶ πᾶν φῶς ἐπιστημονικὸν ἀπέσβεσεν, ἐν δὲ τῷ βαθεῖ ἐκείνῳ σκότει ἡ γλῶσσα ἔπαθε μετὰ τοῦ ἔθνους ἀνήκεστα καὶ πολλαχῶς διαφθαρεῖσα, ἀκρωτηριασθεῖσα καὶ παραποιηθεῖσα πολὺ μὲν τῆς ἀρχαίας ἀπολέλειπται λαμπρότητος, οὐ μὴν ἐπαύσατο καὶ αὐτὴ Ἑλληνικὴ οὔσα, κατὰ τὸ πλεῖστον διασώσασα τοὺς ἀρχαίους τύπους καὶ σχηματισμούς, ἀναμίξασα πολλὰ τῶν διαλέκτων ιδιώματα, καταλιποῦσα τὸν βραχυλόγον καὶ περιεκτικὸν τῆς ἀρχαίας συνθετικὸν τρόπον καὶ τραπεῖσα τὴν ἐπὶ τὸν ἀνειμένον καὶ χαλαρὸν ἀναλυτικὸν ⁽²⁶⁾, ὃ καὶ ταῖς νεωτέραις προσιδιάζει Εὐρωπαϊκαῖς γλώσσαις, καὶ ἀκρωτηριάσασα μὲν πολλὰς λέξεις ἄλλοκότως, ἀλλ' ἐν αἷς ἡ ἀκραιφνὴς Ἑλληνικὴ ὑποφαίνεται εὐκρινέστερον, ἢ ἡ τῆς μητρὸς λατινίδος ἐν πολλαῖς τῆς θυγατρὸς Γαλατικῆς ⁽²⁷⁾.

⁽²⁶⁾ Τοιαύτη ἡ ἀντιδοτικὴ χρῆσις αἰτιατικῆς μετὰ προθέσεως, ἀντιἀπαρεμφάτου ἢ χρῆσις τοῦ ὅτι ἢ να (—να) μετὰ ἐγκλίσεως, ἢ ἀνάλυσις τῶν μετοχῶν· ἀλλὰ μὴ τῶν τρόπων τούτων καὶ παρ' ἀρχαίοις οὐχ εὐρητὰ παραδείγματα καὶ ταῦτ' οὐκ ὀλίγα ;

⁽²⁷⁾ Μαντικῆς χρῆσις, ὅπως μάθη τις ὅτι τὸ μὲν Γαλατικὸν *oeil* τὸ Λατινικὸν ἔστιν *oculus*, τὸ δὲ *boeur* τὸ *butyrum*, τὸ *boir* τὸ *bibere*, τὸ *chambre* τὸ *camera*, τὸ *cendre* τὸ *cinis*, τὸ *Vendredi* τὸ *Veneris dies*, τὸ *comble* τὸ *cumulus*, τὸ *aeder* τὸ *adjutare*, τὸ *caillou* τὸ *calculus*, τὸ *depit* τὸ *despectus*, τὸ *devoir* τὸ *debere*, τὸ *hôte* τὸ *hospes*, τὸ *lieu* τὸ *locus*, τὸ *menu* τὸ *minutum* καὶ εἴστα ἄλλα.

Τὰ μέχρι τοῦδε εἰρημένα ἱκανὰ ἡγούμενοι πρὸς τὸν ἡμέτερον σκοπὸν ἀρχόμεθα ἤδη τῆς πραγματείας. Καὶ δὴ ἐν κεφαλαίῳ λέγομεν ὅτι ἡ Τραπεζουντία διάλεκτος ἢ ὡς ἐκ θαύματος ἐν χώρα ὡς ἀπατάτω κειμένη καὶ ἀποκέντρῳ ἐν πλήθει εὐαριθμῆτῳ Ἑλλήνων διασωθεῖσα οὕτως ἐστρέβλωται καὶ παρέφθαρται, ὡς ἐκ τῶν ἐφεξῆς ῥηθησομένων κατάδηλον γενήσεται, ὥστε παντὶ Ἑλληνι ἀλλοθεν προσερχομένῳ ξένη τις φαίνεται καὶ ἀκατάληπτος· αἴτιον δὲ τῆς τηλικαύτης διαφορᾶς πρὸς τοῖς ἤδη ῥηθεῖσι καὶ τότε ἡγοῦμαι· οἱ γὰρ ἐν τῇ ἐσχατιᾷ ἐκείνῃ τοῦ Πόντου ἐνοικοῦντες Ἕλληνες, ὧν ἡ ἐκεῖσε ἐκ Μιλήτου ἢ Σινώπης (ἀμφότερα γὰρ παραδέδοται) περὶ τὴν ζ'. ἢ ς.' πρὸ Χρ'ιστοῦ ἑκατονταετηρίδα ἀποίκισις ἐγένετο, πόρρω λίαν ἀφεστῶτες τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ πανταχόθεν ὑπὸ βαρβάρων (Σκυθῶν, Μοσυνοίκων, Δρύλων καὶ Χαλδαίων) περιστοιχιζόμενοι, χρόνιοι ὄντες ἐν βαρβάροις, εἰκότως, εἴγε μὴ πάντως ἐβαρβαρώθησαν, ὅτε γε δὴ ἕτερα ἔθνη διὰ τὸ ἀμικτον τοῦτο καὶ τῆς οἰκείας ἐπελάθοντο γλώσσης, πολὺ γε μὴν τὴν γλῶσσαν διέφθειραν. Ἀλλὰ καὶ οὕτως ἔχουσα πολὺ πρὸς τὴν φιλολογίαν συμβάλλεται καὶ οὐκ ἀτελές τι χρῆμα δοκεῖ μοι καὶ ἡ περὶ ταύτην σπουδή, ἣ καὶ δὴ ἐπιχειρῶ βραχέα πάνυ εἰπὼν περὶ τοῦ τρόπου τῆς πραγματείας, ὅς ἐμοὶ κρείττων ἔδοξε. Τὸ ἔργον διήρηται μέρη δύο, ὧν ἐν μὲν τῷ πρώτῳ γραμματικῶς ἐρευνήσομεν τὰ περὶ τῆς γλώσσης παρατιθέμενοι μὲν τὰ ὅμοια φαινόμενα ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐν τε ταῖς τῶν φωνηέντων τροπαῖς καὶ τῶν συμφώνων καὶ τῇ παρεμβολῇ ἢ ἀφαιρέσει ἢ προσθήκῃ ἢ ἐκλείψει γραμμάτων καὶ ἐν ταῖς τῶν καταλήξεων ἀλλοιώσεσιν, ἀλλ' οὐκ ἐν πᾶσι πάνυ τι πεποιθότες ὡς ἐκ τῶν ἀρχαίων ταῦτα ἡμῖν ἀμείωτα καὶ ἀναλλοίωτα κατελείφθη· πολλὰ γὰρ καὶ ἄλλα αἴτια οἷόν τε τὴν τοιαύτην τῆς γλώσσης μεταβολὴν καὶ τὴν τυχαίαν πρὸς τὴν ἀρχαίαν ὁμοιότητα παραγαγεῖν· ἀλλὰ τὴν τοιαύτην ἐρμηνείαν καὶ ἀκριβῆ τῶν αἰτίων ἔρευναν ἀλλοίας μὲν πραγματείας ἔργον οὔσαν, τῆς δ' ἡμετέρας ἀφεστηκυῖαν, ἐάσομεν καὶ μόνον ὁδοῦ πάρεργον μνεῖαν ἐνθα δεῖ ποιησόμεθα· οὗτος μὲν δὴ ὁ τῆς

πραγματείας ἐν τῷ πρώτῳ μέρει τρόπος· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ὕλη Λεκτικὴ ἐκ λέξεων, φράσεων, παροιμιῶν καὶ ἀσμάτων παρατεθῆσεται· ταύτην δὲ κατὰ στοιχεῖον μὲν διέταξα, ἀλλὰ βουλευθεὶς ἐν ἐλαχίστῳ χώρῳ ὅτι πλεῖστα περιλαβεῖν συνήγαγον πολλὰ ἐπὶ τὸ αὐτό, οὕτω δὲ τῇ πρώτῃ λέξει ἢ φράσει ἔπονται ἄλλαι συγγενεῖς καὶ ἐξ ἐκείνης ἀπορρέουσαι ἢ κατὰ παραγωγὴν καὶ σύνθεσιν ἢ κατὰ τὴν τῶν ἐννοιῶν συνάφειαν καὶ ἐξάρτησιν· ἐκάστη δὲ σχεδὸν φράσει παράκειται καὶ χωρία παράλληλα ἐκ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, ἐνιαχοῦ δὲ καὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς· ἀπόπειρα δὲ τις καὶ πολλαχοῦ ἐγένετο τῆς ἱστορικῆς τῶν λέξεων ἐρεύνης, ὅπερ οὐ σμικρὸν συμβάλοιτ' ἄν, οἶμαι, πρὸς τὴν γνῶσιν τοῦ τρόπου καὶ τοῦ εἴδους καὶ τῆς εὐρέσεως τῶν ἀληθινῶν αἰτίων τῆς κατὰ μικρὸν γινομένης μεταβολῆς καὶ ἀλλοιώσεως τῶν λέξεων.

ΜΕΡΟΣ Α΄.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑΙ ΕΝΑΛΛΑΓΑΙ ΦΩΝΗΕΝΤΩΝ

ἀ.). 1. Α εἰς αἰ ἢ ἠ. κατηθαίνω ἀνηθαίνω, ἀνηθάζω, ἐν τῇ δημῳδαί καταθαίνω, ἀναθαίνω, ἀναθάζω (ἀναβιθάζω). κῆ (καὶ) πρὸ ἑτέρου φωνήεντος μετὰ συνιζήσεως, κῆ αὐτόν, κῆ ἔχω κῆ ὄλον, κῆ οὔλα· παράβαλε τὰ Ἴωνικά, αἰεῖ, αἰετός, κέραιε (Ὅμ. Ἰλ. 1, 203) (Περὶ τοῦ αἰετός ἐκ τῆς ῥίζης ανι (Λατ. avis) ἰδὲ Curt, Grundz. d. gr. Etym. σ. 391. περὶ τοῦ αἰε συγγενοῦς τῷ Λατ. avium αὐτ. σ. 385. περὶ τοῦ κέραιε ἐκ τῆς ῥίζ. κερασ, ὡς καὶ τὸ ναίω (ῥ. νασ), κεδαίω (ῥ. κεδασ) ἰδὲ Gr. gr. Kühner § 373 Aum.). παραί, καταί (Ἀπολλ. Δύσκ. π. συντ. σ. 309,28). Κατηθασία ἐν Τραπεζοῦντι, καταθασιά ἐν τῇ δημῳδαί=κατάρρους. καὶ παρ' ἀρχαίοις καταθασία (Κοῖντ. Σμυρν. 6, 384. Πλούταρχ.), καταίθασις, καταθάσιος, καταθάτης, καταθατός (Ὅδ. 13,110). Καταθατόν ἐν Τραπεζοῦντι ἢ σελῖς. Παρὰ Δουκαγγίῳ εὑρηται ἡ λέξις καταθατόν, παρὰ δὲ Σομαυέρα κατεθατόν (γράφε καταθατόν) καὶ κατηθατόν. παρ' Ἡσυχίῳ «σελῖς,

πτυχίον (ὀρθότερον πτύχιον), καταβατόν βιβλίου» καί παρὰ Σουίδα σελίς τὸ μέσον τῶν δύο καταβατῶν ἀγραφον τυγγάνον» (Ἰδὲ Κοραῆ Ἀτάκτ. τ. 4. σ. 229 ἐν λ, καταβατόν. Διαί ἐν λυρικοῖς χωρίοις. παρ' ἡμῖν διαιβάζω διαβιβάζω καὶ ἀναγινώσκω (Ἰδὲ Gr, d. gr. Uls. σ. Müllach 262,4).

2) α εἰς ε. τέσσερα, σεράντα (τεσσαράκοντα), κλιβέν (ἐν Τριπόλει) = κλίβανος, ἐγκάλια καὶ ἀγκάλια (ἀγκάλη), ρέφανον = ράφανος, ἐν τῇ δημ. ρεπάνι παρ' Ἰωσι ρέφανος. λεγέν = λεκάνη (1) Παράβαλε τούτοις καὶ τὰ Ῥόδια ἐμβωνας (ἄμβων), σιτέριν (σιτάριν, σίτος, ἐν τῇ δημ. σιτάρι. ἐκ τοῦ καὶ παρὰ ἀρχαίοις ὑπάρχοντες ὑποκοριστικοῦ σιτάριον Φιλ. π. Στοβ. ἀνθολ. 27.6. Πλουτ. ἠθικ. σ. 1097 D.) παρ' ἡμῖν στάρ), ἰσφογγέριν (σφογγάριν). ἐνοιξε (ἀνοιξε, ἢ ἤνοιξε). Ἰδὲ Gr. d. gr. Uls. Müllach σ. 94 καὶ ς'.) καὶ λγ'.) τῆς πραγματείας ταύτης, ἐτι τὸ Κρητικὸν εὐτόνος, εὐτόν (Ἄισμ. Κρητ. σ. 82 στ. 10).

3) α εἰς ο ποπᾶς (ἐν τῇ δημ. παπᾶς, ἱερεύς), ποπαδία (ἐν τῇ δημ. παπαδιά, ἢ τοῦ ἱερέως γυνή) μολόχ' (3) = μαλάχη, ἐν τῇ δημ. μολόχα. πομπάκ', ἐν τῇ δημῶδει βαμβάκι, παρ' ἀρχαίοις ἐριόξυλον (Οὐλπ. Plinius) καὶ εἶρια τὰ ἀπὸ ξύλων (Ἡρόδ. 3,47 106)· βαμβάκιον». Παράβαλε τὰ Δωρικὰ μολόχη, μολόχιον (Ahrens d. dial. σ. 120) καὶ τὰ Αἰολικὰ τε καὶ Δωρικὰ στροτός, ὄνω, ὄνεχώρησεν (Böckh inser. I. σ. 9 6), ὄνεκρεμάσθην (Ἄλκ. 24), ὄμνάσθην = ἀναμνησθῆναι (Θεόκρ. 29,26) ὄνία (Ἄλκ. 67), προῦς (πραύς.), ἰδὲ Gr. gr. Kühn. § 24, α) 1. Matth. Gr. § 10, 1. καὶ Γρηγόρ. Κορίνθ. d. dial. σ. 455.

4.) α προτιθέμενον ἐν ἀρχῇ ὡς εὐφωνικὸν ἢ πλεοναστικὸν ἀγνέστικα (ἐπίρρ. ἐκ τοῦ α καὶ νῆστις), καὶ Κρατῖνος παρ' Ἀθηναίῳ (II, 47 A) εἶπεν ἀνηστις ἀντὶ νῆστις· ἀβούτς ἐν τοῖς χωρίοις (Ἰδὲ ἰά.) = οὕτως, ἀέτς ἐν Τραπεζοῦντι, ἔτσι ἐν τῇ δημῶδει· ἀτόσος (τόσος), ἀίκος. ἐν τοῖς χωρίοις ἀίτικος = τοιοῦτος (ἴσως τοῦτο ἐκ τοῦ ἀούτος = οὔτος παρῆκται, ἀούτικος, ἀίτι-

(1) Τὸ γ ἐνταῦθα ἔχει τὸν φθόγγον ὄν καὶ πρὸ τοῦ α καὶ ο.

(2) Περὶ τῆς προφορᾶς τοῦ χ καὶ σ ὡς τὸ Γερμανικὸν sch ἰδὲ κ'. λ).

κος)· ἀγερανός=γέρανος. ἀποργελῶ=περιγελῶ. ἰδὲ θ'.) 1 καὶ β'.) 3. Παράβαλε καὶ τὰ Κρητικά, ἀδυνατός (δυνατός), ἀμάχι (μάχη)=μῖσος· ἀμασκάλη (μασκάλη, ἀσκιά (σκιά) ἀστηθι (στηθος), ἀχειλι (χειλος). ἰδὲ Ἰασμάτ. Κρητ. Glossar. ἐν στοιχ. Α σ. 315 καὶ ἐξῆς. Παρατιθέμεθα καὶ τινὰ τῶν παρ' ἀρχαίοις, ἀβληχρός, ἀσπαίρω, ἀσταφίς, ἀστεροπή, ἀστράπτω ἀμείρομαι, ἀστήρ, ἀστρον, Γερμ. Stern, Λατ. stella ἀντὶ sterulla, ἀδαγμός, ἀδάξασθαι (Ἰωνικ. ὀδαξεῖν) ἐκ τοῦ δάκνειν. (Λεξ. Σοφοκλ. Ellendt ἐν λ. ἀδαγμός) Παρὰ Δημητρ. Ζήνωνι παράφρ. βατραχομ. εὐρηται ἐν στ. 372 ἀπήδησε ἀντὶ πήδησε=ἐπήδησε καὶ 374 ἀσηκόνει ἀντὶ σηκόνει. Ἰδὲ Κοραῆ Ἀτάκτ. τόμ. 2 σελ. 1 καὶ Lob. Path. el. I, σ. 13 καὶ ἐξῆς. Ὡς στερητικὸν δ' ἀπαντᾷ ἐν πλείσταις λέξεσιν, ἄχαρος (ὁ μὴ χαρεῖς), ἄκλερον (ἄκληρον), τὸ τῷ νεκρῷ ἀνήκον· παρ' ἀρχαίοις ἐδήλου ἢ λέξις τὸν ἀνευ κλήρου, οὐσίας, τὸν πτωχόν, τὸν δυστυχῆ· ἄβουλα (ἐπίρρ. μετὰ γενικῆς «ἄβουλα τ' ἐκείνοθ'» =ἀνευ τῆς βουλῆς, γνώμης, ἀδείας ἐκείνου) ἀγέλαστος (ἐνεργητικῶς μόνον, παρ' ἀρχαίοις δὲ καὶ παθητικῶς), ἀνάβρωτος (ἀντὶ ἄβρωτος=ἀηδής), ἀναφαγία=ὀρέξεως στέρησις, ἀνορεξία· ἀνοχαλία (ἀντὶ ἀναχαλία, ἰδὲ κδ'.) 2. β'.), ἐν οἷς τὸ α δεδιπλασίσταται. καθ' ἃ καὶ παρ' ἀρχαίοις. οἶον, ἀνάεδνος (Ἰλ. I, 146. N, 366), ἀνάελπτος (Ἡσιόδ. Θεογ. 660), ἀνάπνευστος (αὐτ. 797), ἀνάγνωστος (Καλλιμ. ἀποσπ. 422). Ἰδὲ Gr. gr. Kühn. § 339 γ'.) Anm. 3. καὶ Curt. Grundz. σ. 306 καὶ 279.—Τὸ δὲ ἀθροιστικὸν α διασέσωσται παρ' ἡμῖν ἐν μόνῳ τὸ ἀδελφός.—Μόνη δὲ λέξις, ἐν ἣ ἐπιτατικὴν ἔχει δύναμιν, ἔστι τὸ ῥῆμα ἀχάνω (ἀ—χαίνω)=χάσκω (πρβλ. καὶ τὸ ἀρχαῖον ἀχανής), καὶ τὸ ῥηματικὸν ἀχαστός=ὁ ἔχων ἀνεωγμένον τὸ στόμα, χαίνων, ἠλίθιος, βλάξ· καὶ ἐπὶ καρπῶν, σύκων, καστάνων κτλ.

β'.) 1. Ε εἰς ει. Κειφάλ' =κεφαλή (ἐκ τοῦ κεφάλιον, ὃ καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ὑπάρχει. Πλούταρχ. Διοσκουρ.). ἀνάσκειλα (3) =ὀπτίως (ἀνά—σκέλος), εἶνας (εἶς, κανεῖνας, ἐν τῇ δημ. κανένας (οὐδεῖς)· πρβλ. τὰ Ἰωνικά, εἶαρ (ἐκ ῥ. ἐπαρ. Curt Gruntz. σ. 398), ἐλίσσω (ἐκ ῥ. Φελ, Λατιν. volvo, Curt. Grundz. σ. 358).

εἰρύω (ἐκ ῥ. Fer, λατ. verrere, C. Grundz. σ. 345) ξεινος (ἐκ τοῦ ξένος, Curt. Grundz. σ. 260), κεινός (ἐκ ῥ. kvanja. C. Grundz. σ. 146). Ταῦτα καὶ πλεῖστα ἄλλα, ἃ ἰδὲ ἐν λγ'. σημ. καὶ Krüg. Spr. 2 Th. I. H. § 2, 3, εἶχε λόγον τῆς ἐκτάσεως τοῦ ε εἰς εἰ τὴν ἐν τῇ ῥίζῃ ὑπαρξιν γράμματός τινος F, σ, j, ἐκπεσόντος. ἀλλὰ τὰ ἡμέτερα φαινομένην μόνον ὁμοιότητα πρὸς Ἰωνικὰ ἔχει, ἐκ παραφθοῆς τῆς γλώσσης γεννηθέντα, ἃ κατ' ἀναλογίαν δι' εἰ γέγραφα, εἰ μὴ κρεῖττόν ἐστι διὰ ι γράφεσθαι. Ἔτερα παρ' ἡμῖν, στείλλω (στέλλω) ἐκ τοῦ ἀορίστου ἔστειλα πιθανώτατα γεννηθέν, εἰ καὶ εὔρηται καὶ τὸ ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης στείλειῃ Ἰωνικῶς ἀντὶ στελεᾶ (Curtius Grundz. σ. 212), καὶ εἰς εομαι ῥήματα, χτυπεύομαι, τερείουμαι (τηρέομαι) = νοσηλεύομαι, θεραπεύομαι καὶ ἐκ τῶν εἰς αω, ἀγαπείομαι, τιμείομαι. Διὰ ι γραπτέον πάντα τὰ παθητικὰ τῶν εἰς ι ζ ω ῥημάτων εἰσομαι φουρκίομαι, ἐνεργ. φουρκίζω = πνίγω (ἐκ τοῦ λατ. furca), σπαλίομαι (ἐνεργητ. σπαλίζω ἀντὶ ἀσφαλίζω, ἐν τῇ δημ. σφalnῶ = κλείω)· κουπίομαι (ἐκ τοῦ κοῦπα = κύβδα) = πίπτω πρηνῆς· χτενίομαι = κτενίζομαι.

2). Ε εἰς α. ἀνήμερα (ἐν ἡμέρᾳ ἰδέ λη'.) 2.) σταναχωρία, ἢ παρ' ἀρχαίοις στεναχωρία, ἐν τῇ δημ. στενοχωριὰ Angst, καὶ ῥῆμα σταναχωρεύω, ἀλλὰ τὸ ἀπλοῦν στενός· ἐμπροστά, καθ' ἃ καὶ παρ' Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσιν ἐμπροσθα ἀντὶ ἐμπροσθε, ἐν Κύπρῳ ἀργάτης (ἐργάτης), παρ' ἡμῖν ἀργάτες, ἀλλὰ τὸ ἀπλοῦν ἔργον. Ἔτερα παρ' ἡμῖν ἔξαργος, ἐν τοῖς χωρίοις ἔξεργος (ἡμέρα ἀργίας, ἐορτή), οὗ ἀντίθετον ἔπεργος, ἐν τοῖς χωρίοις ἔπαργος (ἡμέρα ἐργάσιμος Werktag), ἀργαστέρ' (ἐργαστήριον). ἀπάν (ἐπάνω), κάθαν ἀντὶ κάθεν (ἰδέ λ'. σημ. 4)· σαπίζω καὶ σεπίζω = σήπω· τὸ σαπίζω, οἶμαι, ἐκ τοῦ ἀορίστου ἔσαπα (ἐσάπην) παρεσχηματίσθη· ἀχπάνω (ἐκ-σπάω) = ἐκριζῶ· τοιαύτης τροπῆς τῆς ἐκ καὶ παρὰ Κυπρίοις παράδειγμα τὸ ἀβκολία (ἐκβολάς)· ἀδᾶ, ἐν τῇ δημ. ἐδῶ = ἐνταῦθα· ἀκεῖ = ἐκεῖ ἀκεῖνος καὶ ἐκεῖνος· μυαλόν = μυαλός· ἀλλὰ καὶ παρ' ἀρχαίοις μύαλον ὑπὸ Φρυνίχου ἀποδοκιμαζόμενον. Παρατιθέμεθα νῦν καὶ τὰς λέξεις, ἐν αἷς

παρὰ Δωριεῦσιν ἀντὶ ε κεῖται α· γα, ἰαρός, κα, τόκα, πόκα, ὄκα, ἰδὲ Krüg. Spr 2 Th. I. H. 2, 3, 4. Matth. gr. § 10, 1. φάρειν (φέρειν), τράφω, στράφω, τράχω (Ahrens dor. 107. C. St. 3, σ. 219 καὶ 4, σ. 372).—Πάναμος (Πάνεμος), Ἄρταμις, σαρμολ (θερμοί, Ἡσύχιος), τάως (ἢ κατὰ εἰκασίαν Ναυχίου ὀρθότερον τᾶος) τέως, Ἡσύχιος, ἄτερος (ἕτερος), Ἄρταμίτιον (Ἄρτεμίσιον). ἰδὲ Γρηγ. Κορίνθ. d. dial. σ. 302 καὶ ἐξῆς. Ἔτι τὰ Λοκρικὰ ἀμάρα (ἡμέρα), ἀνφόταρος (ἀμφοτέρος), Γεσπάριος (ἐσπέριος), πατάρα (πατέρα) C. Jt. 3. σ. 219. Προσθετέον καὶ τὰ Ἄττικα, ἔταμον, ἐτράπην, ἐβράχην, ἔστραμμαι, ἐσπάρην κτλ. Μνημονευτέα καὶ τὰ παρὰ Κυπρίοις λακάνη (λεκάνη), παρπατῶ (περιπατῶ).

3) Εἰς Ο. Κοστέλ', τὸ τῆς μελίνης στέλεχος, ἐξ οὗ καὶ παρέφθαρται ἡ λέξις (ἰδὲ ιγ'), βολόν', (βελόνη), πορπατῶ (περιπατῶ), ἡ λέξις εὔρηται καὶ παρὰ Ἐρωτοκρίτῳ «πεζοὶ μὲ ζάλα μετρητὰ καὶ διῶμαν ἐπορπατοῦσαν» (Κορ. Ἄτ. τ. Α'. σ. 222). ἐν τῇ δημῶδει περπατῶ, ὃ καὶ ἐν Βυζαντίῳ ἐν ΙΒ αἰῶνι «καὶ περπατῶ καὶ προσαιτῶ» (Πτωχοπρ. βιβλ. Β'. στ. 555, Ἄτακτ. Κορ. τ. Ἄ. σ. 313). ἐν δὲ Anth. neugr. Vikl. Kind (σελ. 52, στ. 3) ἀπαντᾷ «νὰ προπατῆ» πάντως μεταθέσει ἐκ τοῦ πορπατῶ, οὐχὶ δ' ἐκ τῆς πρό καὶ πατῶ. — Ἀποργελῶ (ἰδὲ ἀ.) 4 καὶ θ'.) 1) = περιγελῶ, καὶ τοῦτο μὲν ἐν τοῖς χωρίοις, ἐν δὲ Τραπεζοῦντι περγελῶ ὀχτές = ἐχθές ὀφέτος = τῆτες, ἐν τῇ δημ. ἐφέτος (ἐπὶ ἔτος, ὅπερ καὶ παρ' Ἰωσιν εὔρηται ἐν ἐπιγραφαῖς τισὶ δασυνόμενον, οἷον ΚΑΘΕΤΟΣ = καθ' ἔτος, ἐπιγραφ. Σύρ. ἀρ. 2347. ι. 48, καὶ παρὰ Δωριεῦσι δωδεχέτης, ἐννεακαιδεχέτις Revue Archéol. 1864. σ. 135. ἰδὲ Curt. grundz, σ. 688 καὶ 208 ἰδὲ καὶ λς'. ἐν λέξει ἀφουκροῦμαι).— Λοφτοκάρυν ἐν Τριπόλει καὶ Κερασσοῦντι, ἐν δὲ Τραπεζοῦντι λεφτοκάρ' (λεπτοκάρυον = Ποντικὸν κάρυον, ὃ ἀλλαχοῦ τῷ Τουρκικῷ καλεῖται ὀνόματι: φουντοῦκι). ἡ λέξις λεπτοκάρυον εὔρηται καὶ ἐν Becker Anecd. τ. 3. σ. 1096 σκάρια (γρ: κάρυα) Ποντικά· λεπτοκάρια (λεπτοκάρυα) καὶ παρὰ Δημ. Ζήν. στ. 53 «μὲ σῦκα μὲ καρύδια καὶ μετὰ λεπτοκάρια (διόρθ: λεπτοκάρυα) καὶ παρὰ Διοσκουρίδῃ 1,179. Κατα-

λεκτέον νῦν καί τινα Κύπρια, δοξαμένη (δεξαμενή), μόσφιλα (μέσπιλα), Κυπρ. Σακελ. λδ'. τῶν Ἀμοργίνων καὶ Καλυμνίων ὄτοιμος, ὀλεύθερος, τῶν Κρητῶν ὄξω, ἐν τῷ δήμ. ἔξω καὶ ἔξου τῶν Ζακυνθίων ὄρχομαι, ὄμπρός, ὄχθρός· (Δουκάγγ, σ. 1040 καὶ Gr. d, gr. Vls. Mullaeh. σ. 93. Ἐκ τῆς ἀρχαίας τὸ λεσβιακὸν ὄρράτω (ἔρράτω=εἰράτω, ἐκ τοῦ εἶρω) καὶ τὸ Δωρικὸν Κόρχυρα. Ἴδὲ Gr. gr. Kühn. § 24. α) 1. Περιττὸν καταλέγειν τὸν ὄρμαθὸν καὶ παραγῶγων λόγος, τρόπος κτλ.

4.) Εἰς ι αἰτόκς (αἰτός), πιπέρ' (πέπερι), ἰντέρ' (ἔντερον), χτυπίουμαι κτλ.

γ.) 1. Ο εἰς α. Μαναστήρ' (μοναστήριον), μοναχός (μοναχός=μόνος) (1). παρατιθέμεθα καὶ τὰ ἐν Κύπρῳ μανηχός, ἀμματιάζω (παρ' ἡμῖν ὄμματιάζω, βασκαίνω), ἄρμα (ὄρμος=χορός)· ἰδὲ Κυπρ. Σακελλ. λβ'. καὶ τὰ ἐν τῇ Κρήτῃ ἀμμάθια (παρ' ἡμῖν ὄμμάτια), ἀποῦ ἀντὶ ὄποῦ (Ἄσματ. Κρητ. σελ. 17, στ. 62 καὶ σελ 28 στ. 10), λιγαμάρα ἀντὶ λιγομάρα (αὐτ. σ. 23, στ. 22), ἀνύχια ἀντὶ ὄνύχια (αὐτ. σ. 86 στ. 78), ἄργανα (αὐτ. σ. 91, ἄσμ. 63, στ. 5) καὶ τὰ τῆς δημῶδους ἀγκανίζει (ὄγκᾶται), ἄρμαθιά (ὄρμαθός) ἄρφανός (ὄρφανός), ἀφαλός (ὄμφαλός). Ἴδὲ Κορ. Ἄτ. τ. 2. σ. 1. Ἐν δὲ τοῖς ἡμετέροις τὸ ἡγούμενον ο ἔξωμοίωται τῷ ἐπομένῳ α· ταῦτὸν δὲ γέγονε καὶ ἐν τοῖς Κυπρίοις καὶ τοῖς Κρητικοῖς καὶ τοῖς δημῶδεσι· τὸ δὲ ἀποῦ (ὄρθότερον ἴσως ἀποῦ), ἀνύχια ἐγένετο πρότερον κατ' ἀφαίρεσιν ἄποῦ, ἄνύχια, μετὰ δὲ ταῦτα προσετέθη ἐν τῇ ἀρχῇ τὸ α ὡς εὐφωνικόν, καθάπερ τὸ ἀπήδησεν (ἐπήδησε, πήδησε, ἀπήδησε).

2.) Ο εἰς ε. ἐλίγον (ὄλίγον καὶ ἐν Κρήτῃ «ν' ἀρέσω τῶν ἐλίγω» (Ἄσμ. Κρητ. σ. 273. 114) ἐλήγορα (ὄγλήγορα=ταχέως),

1) Ἡ λέξις μοναχός εὔρηται καὶ ἐν στίχῳ ἄσματός τινος «ὁ Γιάννης, ὁ μονόγιαννης καὶ ὁ μοναχὸν ὁ Γιάννης», περὶ οὗ σημειώσεως ἄξια τάδε. Ὁ Μονόγιαννης οὗτος ἐστὶν ὁ ἐν Ἑλλάδι (Μονεμβασίᾳ) εὐγενής κατὰ τὴν 12 ἑκατονταστηρίδα 1198, ὃς ἐκ τοῦ Εὐδαιμονογιάννης ἐγένετο δαιμονογιάννης καὶ ὡς ἐκ τούτου Μονόγιαννης· οὕτω στραβλωθείσης καὶ ἀλλοιωθείσης τῆς λέξεως, προσετέθη ἐν τῷ ἄσματι ὡς ἐπεξήγησις τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ μοναχὸν (μονογενής)· πρὸλ. καὶ λ ἐν λ. ἀνοίγω· ἰδὲ καὶ Hertzberg gr. Gesch. τ. 1. σ. 399.

βρεχή (βροχή), ὄνεμαν (ὄνομα), ἄλεγον ἐν Τριπόλει, ἄλογον ἐν Τραπεζοῦντι, ἄλογο ἐν τῇ δημῶδει = ἵππος· ὄψες, ἐν τῇ δημῶδει ἔψες = ἐχθές· βάλεν προστακτῶς ἀντὶ βάλον, πεντικός ἀντὶ ποντικός (μῦς). Παρατιθέμεθα καὶ τὰ Κύπρια ἔψιμον (ὄψιμον), πρόσσις (πρόσοψις). Κυπρ. Σακελλ. λγ'. καὶ φρένιμοι, φρένιμε (ἐνθα ἀνωτ. σ. 1. ἄσμ. 1. στ. 4 καὶ 8)· τὰ Καρπάθια πεντικός, καθ' ἔλου (καθ' ὄλου)· ἰδὲ gr. d. gr. Vls. Mullach σ. 94. Ἐκ τῶν ἀρχαίων τὰ Δωρικά ἐβδομήκοντα (ἐβδομήκοντα), γεργύρα (γοργύρα), ἀνδρεφόνος, Φέργανον (ὄργανον)· τὸ Ἴωνικὸν τριακόντερος (τριακόντορος), βρενταί (βρονταί) ἔντες (ὄντες)· ἰδὲ gr. Kühn. § 24. α'. καὶ Γρηγ. Κορίνθ. d. dial. σ. 598 καὶ ἐξῆς.

3) Ο εἰς ου. Ὀρκίσκουμαι (ὄρκισκομαι ὄρκίζομαι), ὄργισκουμαι, χτενίσκουμαι, σέπουμαι, κουρφεύκουμαι (ὄργίζομαι χτενίζομαι, σήπομαι, ἀλαζονεύομαι) καὶ πλείσθ' ἕτερα ἐν λβ'.) καταλεχθησόμενα· ρουφίζω (ροφέω καὶ μεταγενέστερον ροφάω, ἡ δημῶδης ρουφάω). ἡ τροπὴ τοῦ ο εἰς ου εὔρηται καὶ ἐν τῇ παρ' Ἑσυχίου λέξει ρουβοτός = ῥόφημα· παρ' Ἴωσιν ἐτρέπη τὸ ο εἰς ου, ρυφέω· οὔλον (ὄλον)· τοῦτο καὶ ἐν Κρήτῃ καὶ ἐν τῇ δημῶδει ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῷ Ἑρωτοκρίτῳ ἠλέξις, «κὴ ἀναγαλλιοῦσιν οὔλα» (ἐκδ. 1876 σ. 120. στ. 11). καὶ ἐν Κρητ. ἄσμ. σελ. 3. σ. 57. οὔλην· οὔγια (ὄα)· οὔβα (ὄη, οἶη, οὔα, οὔον = sorbus), αἰμετοχαὶ πετούμενον, τρεχούμενον, αἷς ὁμοιον τὸ ἀρχαῖον ῥεούμενον (ιδ. λς'. ἐν λ. πετῶ), παρήκουος (παρήκοος· προσθετέον καὶ ἐκ Κρητ. ἀσμάτ. τὸ ἀποῦ (ἀπό) (σ. 2. στ. 35), νιοῦς (σ. 20. στ. 38) καὶ ἐνιοῦς ἀντὶ ἐνός (σ. 111, ἄσμα. 110 στ. 3). Παρατιθέμεθα καὶ ἐκ τῶν ἀρχαίων τὰ Ἴωνικά Οὔλυμπος, πούλυσ, οὔνομα, μοῦνος, κοῦρος, κούρη, νοῦσος, οὔρος (ὄρος), οὔλος (ὄλος). Ἰδὲ Kühn. Gr. § 27. Krüg. Sps. 5 Th. I H, 2, 4, 1. Matth. Gr. § 12, 7.

δ.). Ι εἰς ε. κυπαρέσσο' (κυπάρισσος), ἐγδίν (ιγδῖον), ἐργῶ ἀντὶ ἐργῶ (ρίγῶ) ἰδὲ ιγ'.) καὶ ἐν Κρήτῃ (ἄσματ. Κρητ. σ. 9. στ. 40) «ἐργοῦν τὰ κοκκαλάκιαν του». Οὔτω καὶ παρὰ Βοιωτοῖς Σεκυ-

ών (Σικυών), σεκούανα ἢ σεκούα (σικύα)· παρὰ Λεσβίοις τέρτος (τρίτος) Λατιν. tertius. Ἴδὲ Kühn. Gr. § 22. α) 2. καὶ Curt. Grundz.. σ. 609.

ε'.) 1. Υ̅ εἰς ου. Στουράκ' (στύραξ) = ῥάβδος, φουρνός (φρύνος), μουστάκ' (μύσταξ), θρουμούλλ' (θρύμμα· «ἄρτου θρύμματα» Ἀριστ. π. Πολυδ. 10, 91· Αἰλ. π, ἰστ. 13, 25, τό ἄλλως λεγόμενον καὶ ψίξ καὶ ψίχα καὶ ψίχη καὶ ψιχίον καὶ ψυχίδιον)· τοῦφα (τῦφος) = ἀτμός. κοῦπα (κύπα) = κύβδα = ἐπὶ πρόσωπον, καὶ ῥῆμα κουπίζω = ἀναστρέφω μαρουκοῦμαι (μηρυκάομαι). Ἐν δὲ Κρήτῃ χρουσό (ἄσμ. Κρητ. σ. 1. στ. 2) τούμπανα (αὐτ. σ. 68. στ. 42) καὶ ἐν τῇ δημῳδαί. κρουστάλλια, (κρουστάλια, αὐτ. σ. 120 στ. 6), γαῖτανοφρούδης (γαῖτανοφρύδης. αὐτ. σ. 125, στ. 8), φρούδια (αὐτ. σ. 275. στ. 136.) Οὕτω καὶ τὰ Αἰολικὰ πουκτεῦϊ (πυκτεῦει), γλουκού (γλυκύ), λιγουράν (ἀπόσπ. Κορίνν'), καὶ τὰ Βοιωτικὰ κούνες, οὔδωρ, σοῦν (Ὀρχομ. ἐπιγρ. Bæekh inser. I, σ. 741. ἀρ. 1579. III, 38 καὶ 39) καὶ παρ' Ἡσυχίῳ διφούρα (γέφυρα). κάρουα (κάρυα) Kühn. Gr. § 5, 3. Ἐν δὲ Λακωνίᾳ λέγουσι ψιοῦχα ἀντὶ ψυχῆ καὶ νιοῦτα ἀντὶ νύκτα· καὶ παρ' ἡμῖν τρουγριουλίζω (τριγυρίζω) = περιστρέφομαι, ἐνθα τὸ ι τῆς πρώτης συλλαβῆς (τρι) ἀφωμοιώθη τὸ τῆς ἐπομένης υ = ου (γυ), τὸ δὲ δεύτερον ρ ἐτρέπη εἰς λ· ξιουρίζω (ξυρίζω) = ξυρέω· σιουρίζω = συρίζω. ἅπαντα μετὰ συνιζήσεως προφερόμενα, ὁπότε τὸ ρου (υ) προσεγγίζει τῷ φθόγγῳ τοῦ Γερμανικοῦ ū· ἀλλὰ καὶ ἐν Ὀρχομενίαις ἐπιγραφαῖς εὔρηται Διονιούσιος (Διονύσιος), τιοῦχα (τύχη)· εἰ δὲ καὶ ταῦτα μετὰ συνιζήσεως ἐξεφωνεῖτο (ὃ οὐκ ἀπίθανον), ὡσπερ τὰ ἀνωτέρω παρατεθέντα ἡμέτερά τε καὶ τῶν Λακωνῶν, φανερὰ ἤδη καθίσταται ἢ τοῦ υ παρ' ἀρχαίοις εἰς ū ἐκφώνησις. Τὰ παραδείγματα παρατειθέμενος ὁ Kühner ἐν Gr. § 24, 2 Anm. οὔτε περὶ συνιζήσεως ποιεῖται λόγον, οὔτε περὶ τῆς πιθανότητος τῆς τοῦ υ ὡς ū ἐκφωνήσεως εἰκάζει τι ἐκ τούτων, ἣν γε μὴν ἀποδέχεται ἐν § 3, 6.

2) υ εἰς ε. Λιγερῆ ἐν τοῖς ἄσμασι (λιγυρά), ὀλόγερα, ἐν τῇ δημῳδαί ὀλόγυρα, πέριξ· βούτερον, ἐν τοῖς χωρίοις βούτορον,

=βούτυρον, ἀχερόν' (τό) = ἀχυρών, μερμηῆκα = μύρμηξ. ἐν τῇ δημῳδαί μερμηῆγκι, παρὰ δὲ Σομαυέρα (Κορ. Ἀτ. τ. 4. σ. 344) ἀπαντᾷ καὶ ὁ τύπος ἢ μερμηῆγκα. Μερσίν' = μυσσίνη. Προστίθε-
 μεν τούτοις καὶ τὰ δημῳδῆ ἀχερα, ἐν Τραπεζοῦντι ἀχιούρ' (ὡς
 τὰ ἐν ἐ.) 1 παρατεθέντα), πίτερα, γέρνω πλένω καὶ πλύνω., σέρ-
 νω καὶ σύρω. ἐβρυσιά (Δημ. Ζῆν στ. 214), ἀγκελωτός (αὐτ. στ.
 274), «ἀγκελωταῖς σαίτταις» (Ἀνών. περὶ τῶν Θησέως γάμων)
 6. καὶ τὰ Κύπρια ἀναφαντάρης (ἀναφαντήης) (Κυπρ. Σακελλ.
 λβ'), γυνή, μερρέχα (μυρρέχα;) (αὐτ. λγ').

3.) Ὑ εἰς α. θαγατέρα (θυγάτηρ). παρ' ἀρχαίοις καλινδεῖσθαι.
 (κυλινδεῖσθαι). Παρὰ Λεσβίοις τούναντιον σύρκες (σάρκες), πέσ-
 συρες (τέσσαρες), Βύκχος (Βάκχος), ἄμυδις (ἄμα). Ἴδε Matth.
 Gr. § 10, 4 καὶ Curt. St. 2. σ. 20. Σημειωτέον περὶ τοῦ θυ-
 γάτηρ ὅτι ὁ μὲν Curtius (Grundz: σ. 257.—8) μετὰ καὶ ἄλλων
 πολλῶν συγγενὲς νομίζει τῷ Σανσκριτικῷ duhitar, ἀρχ. Γερμανικῷ
 tho—tar, Γερμ. Tochter = ἡ ἀμέλγουσα· ὁ δὲ Bopp ἐκ τῆς ρίζης
 dhâ παράγει, ἐξ ἧς θῆσθαι (ἀμέλγειν), θηλώ, τήθη, τίτθη, θηλυς,
 θήνιον = γάλα καθ' Ἡσύχιον, γαλαθηνός· τὰ λατινικὰ felare,
 femina, filius, filia (Curt. Grund. σ. 252). Ἐν Τραπεζοῦντι
 λέγεται ἔτι θάκ' (τό) ἢ θηλή. ὁ οὐ δοκεῖ μοι εὐθὺ ἐκ τῆς ρίζης
 ἄδθα γεγεννησθαι, ἀλλ' ἐκ τοῦ τιτθός παρεφθάρθαι (τιτθάκιον, θά-
 κιον, θάκ). Ἀλλὰ καὶ τοῦ οὔθαρ εἶη ἂν παραφθορὰ (οὐ) θα-
 (ρά)χ(ιον).

ς'.) 1. η εἰς ε. Συνέλκον (συνήλικον) ἰδὲ καὶ Θ'. 2. κρεμίζω
 ἐκ τοῦ κρημνίζω = ῥίπτω ἀπλῶς, ἢ καταρρίπτω, οὐχὲ δὲ ἐκ κρη-
 μνοῦ· τὸ δὲ κρεμίστ' (κρημνίσθητι), ἐν τῇ δημ. γκρεμίσου = ἔρρε,
 ἐς κόρακας· κρεμός = κρημνός, ἰδὲ ιγ'). ζεμία — ζημία· καμέλ'
 (τό) = κάμηλος, ἀργαστέρ' (ἐργαστήριον), ἰδὲ καὶ β'.) 2. χέρος,
 χέρα (χῆρος, χήρα, ἐργάτες καὶ ἀργάτες (ἐργάτης) ἰδὲ καὶ β'.)
 2. τερῶ (τηρῶ)· ξερός (ξηρός), κερὶν (κηρίον), μερὶν (μηρίον),
 σέθα (σῆς) ἐν τῇ δημῳδαί σαράκι, βώτριδα, μόλιτσα· ἄκληρος
 (ἄκληρος) = τὰ τοῦ ἀποθανόντος ἱμάτια· ἐμσός (ἡμισυς) ἰδὲ θ'.)
 2. σπέλαιον (σπήλαιον) ἐν τοῖς χωρίοις, καὶ χωρίου τινός ὄνομα

Σπέλαια (ή) ή πήχε εκ του δημ. ή πήχη=πήχυς· ή νύφε (νύμφη), ή σκευοπλύτε=τόπος προς πλύσιν των σκευών, Πολίτες (Κωνσταντινουπολίτης), τεχνίτες (τεχνίτης), κλέφτες (κλέπτης), σέπουμεν (σήπομαι), εν Κύπρω σέπομαι· σεπίζω και σαπίζω (σήπω), ιδέ και β',) 2. κλεθρίν=κλήθρη (κλήθρα και κληθρος· εν τη δημώδει σκληθρος· επί Ευσταθίου εγένετο σκληθρη· ή δε κλήθρη φυλάσσει μέχρι και νυν τουνομα, υποβαρβαριζομένη δια προσθήκης του σ· (Ευστ. εις 'Οδ. Ε, 64)· άσκεμος (άσχημος)=δυσειδής· το άσχημος αντι ασχήμων άπαντᾶ παρα μεταγενεστέροις (Πολέμ. φυσιογν. 16) και το υπερθετικόν άσχημότατος (Διογ. Λαέρτ. 2, 88)· όμοίως και το ευσχημος (Δί. Κάσσ. 44, 2 και Μ. Έτυμ.)· αλλά το έξ αυτού επίρρημα ευσχήμως αντι ευσχημόνως και παρ' Εύριπ. Έκαβ. στ. 573. Σίδηρον εν τη δημ. σίδηρο (σίδηρος)· το ουδέτερον σίδηρον εϋρηται και παρ' αρχαίοις ('Ηρόδ. 7,65), ενθα και γραφή σίδηρος φαίνεται. (Σχολ. 'Ιλ. 4, 151)· τα σίδηρα ('Αρετ. σ. 65, 3). Θεοδώρ. εκκλ. ιστ. 2, 7 σελ. 76, 7· ιδέ και Lob. Path. σ. 21, 4)· βέχω (βήσω), ό βέχας, ή βέχα (βήξ), άγνέστικα ιδέ ά.) 4. Έτι εν ταίς των ρημάτων αυξήσεσιν ειτ' έξ α ειτ' έξ ε γενομένον το η τρέπεται εις ε· εγάπεσα (ήγάπησα) έρθα (ήλθον)· όμοίως και εν ταίς εκτάσεσι του χαρακτήρος α και ε ετίμεσα, εγάπεσα, αλλά εγέλασα. Και εν τη δημώδει ξέρα (ξηρά)=σκόπελος, υφαλος· μερί (μηρός), στέκω, και παρ' ήμιν, εκ του παρακειμένου του ιστημι παρεσχηματισμένου παρα μεταγενεστέροις εστήκω ('Ανθολ. app. 65, 4). έξ ου εγένετο το στήκω ('Αλεξ. 'Αφροδ. προβλ. 1, 49 και νέα Διαθ. και εκκλ. συγγρ.)· έξ ου το στέκω· απόστημα (απόστημα)=εμπύημα. Θερίο (θηρίον), παρ' ήμιν θερίον· γιερός (εκ του υγιηρός), φόρεμα (φόρημα)=εσθής, ένδυμα, δ και παρα τῷ σχολ. του 'Ομήρου άπαντᾶ L ('Ιλ. 5,705)· πλερόνω (πληρόω)=αποδίδωμι αποτίνω· εν δε ταίς αυξήσεσι των ρημάτων εϋρηται παρα Mullach (Gr. d. gr. Vfs. σ. 94) το 'Ρόδιον ενοιξεν αντι ήνοιξε. Πρβλ. ά.) 2 και λγ').

2) Η εις α· τουφα αντι τύφη ιδέ έ.) 1, διαπάνᾶ (δαπάνη) ιδέ

λά.) 1 σημ. 3 ὑποσ. (10)· παλομύδα (πηλαμύς), ψαλαφῶ (ψηλαφῶ)=αἰτῶ· ἀθάλα (αἰθάλη), κοῦρνα ἰδὲ 24 δ'.) 2) 6'.) κοτύλα (αὐτ.), ἀράχνα, σαργάνα, ἀνάγκια ἰδὲ λά.) 1 σημ. 1 ὑποσ. (10)· κόρδα ἰδὲ κδ'.) 2) 6'.), ἀκόμαν, ἐν τῇ δημ. ἀκόμη, ἐκ τοῦ ἀκμήν, σημαίνοντος ἔτι παρὰ μεταγενεστέροις ἰδὲ Pierson Μοιρ. σ. 79 καὶ Lob. Phryg. σ. 123)· μαρουκοῦμαι=μηρυκῶμαι, ἐν Κύπρῳ μαρουτζοῦμαι (Κύπρ. Σακελλ. λβ').

3.) η εἰς ω· βλωχών' (τό)=βλήχων· τὸ ὑποκορ. βληχώνιον παρὰ Σχολ. Θεοκρ. 5,36. Θωκάρ'=θήκη· τὸ ὑποκ· θηκάριον παρὰ Βυζαντιακοῖς.

ζ'.) 1. Ω εἰς ε' δέχω (διώκω), ἔδεξα (ἐδίωξα), ἄρθεπος ἐν Ἀργυρουπόλει, ἄρθωπος καὶ ἄθρωπος (τοῦτο καὶ ἐν Κρήτῃ ἄσμ. Κρητ. σ. 25. Λ. 12) καὶ ἄνθρωπος ἐν Τραπεζοῦντι, ἰδὲ ιγ'.) ἄλεποῦ (ἀλώπηξ), ἐν τῇ δημ. ἀλωποῦ· θέπεκας (θώς).

2. Ω εἰς ου· οὔς ἀντι ὤς (ἔως), τοῦν=τῶν· ἰδὲ κγ'. ι, σουρίν (σωρός), τζουμίζω (ἐκ τοῦ ζωμός, ζωμίζω) = πιέζων ἐκθλίβω τὸ ὑγρὸν· πουρνά (πρωῖνά, πρωνά (ἐν Κύπρῳ πωρνόν «μιά παππαδιά ποῦ τὸ πωρνόν ἔλαμνε μὲ κατάραις» Κύπρ. Σακελλ. σ. 120. δίστ. 283), προυνά, πουρνά)= πρωί, ἰδὲ θ'.) 2. πουλῶ (πωλῶ)· τοῦτο καὶ ἐν τῇ δημῳδαί, καὶ ἐν τῇ ις' ἑκατονταετηρίδι «μὴ νά ἔχης τίποτες βιβλιό νεό, νά μου πουλήσης ;» (Δημ. Ζην. στ. 1). ἐμοῦν (ἡμῶν), ἐσοῦν (ἐσῶν=ὕμῶν), ἀτουν (ἀτων=αὐτῶν) ἰδὲ λά.) σημ. 2. Καὶ τὰ δημῳδαί ρουθοῦνι (ῥώθων) παρ' ἡμῖν ῥωθών', κουδοῦνι (κώδων), παρ' ἡμῖν κωδών', φλησκοῦνι (βλήχων) παρ' ἡμῖν βλωχών', σαποῦνι (σάπων), παρ' ἡμῖν σαπών· κουροῦνα (κορώνη,) παρ' ἡμῖν κορῶνα· κάρβουνο παρ' ἡμῖν καρβών' ἐκ τοῦ Λατινικοῦ carbo—onis). κουφός, κουφαίνομαι. παρ' ἡμῖν κωφός, κωφοῦμαι. ζουμί, παρ' ἡμῖν ζωμίν· πηγοῦνι (ἐκ τοῦ πώγων)· κουπί, παρ' ἡμῖν κωπίν· τὸ ὑποκορ κωπίον. καὶ παρ' ἀρχαίοις. Τοιαῦτα καὶ τὰ θεσσαλικά Ἀπλοῦνι (Ἀπόλλωνι), Σουσίπαρος (Σωσίπατρος), Κραννουνίων (Κραννωνίων), γνούμα, ἀνάλουμα, κοινάουν (κοινάων), τοῦν (τῶν), πολιτάουν· ἰδὲ Ahrens add. II. σελ. 533.